

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The woman is wearing a light blue, sleeveless, sequined gown with a full skirt, a tiara, and a necklace. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black tie. They are sitting close together, looking at each other. The background is a patterned wall and a lit lantern is visible on the left.

Clare Connellyová
Dohoda
s miliardářem

CLARE CONNELLYOVÁ

DOHODA
S MILIARDÁŘEM

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné“ rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi... A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí... A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

DOHODA S MILIARDÁŘEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
My Forbidden Royal Fling

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN:978-83-276-8260-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8261-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8262-8 (PDF)

PROLOG

Ménage à Billionaire!¹

Titulek na mě křičí, přímo nad skoro až příliš pohlednou tváří Santiaga del Almodovára. Jeho oči hledí přímo do objektivu, takže to vypadá, jako by zíral přímo na mě. A i když nás od sebe odděluje několik zemí, po páteři mi přejede zachvění, příval uvědomění. Z každé strany ho obklopuje krásná žena, jedna blondátá, druhá s třeshňově rudými vlasy, obě vypadají jinak, ale pro Santiaga jsou bezpochyby naprosto zaměnitelné. Pohrdavě si odfrknu.

„Vážně je tohle muž, se kterým chcete spolupracovat?“ řeknu nesouhlasně premiérovi své země, jehož jsem vždy považovala za velice rozumného člověka.

„Vím, že jeho pověst není zrovna nejlepší, Vaše Výsosti...“ Z telefonní linky se ozve rozpačitý smích. „Ale má spoustu zdrojů a jeho investice mají podporu celého parlamentu.“

„Jeho pověst není jen nejlepší, pane premiére, je

¹ Slovní hříčka vycházející z francouzského idiomu, obecně známého v angličtině. Francouzské slůvko le ménage sice znamená mj. manželství, ale výraz le ménage à trois je jednak manželský trojúhelník, jednak označení sexu ve třech. Takže zde jde o titulek, který má narážet na nezřízený život jistého miliardáře. Poznámka redaktora.

přímo ostudná. Podle mého krátkého průzkumu na tom člověku není nic dobrého kromě toho, že má „spoustu zdrojů“, pronesu tiše, abych získala čas. *Jeho investice mají podporu celého parlamentu* je tvrzení, jež mluví za vše.

Beru to jako premiérovo jemné varování. Je to *hotová věc*. Ačkoliv technicky vzato ten kontrakt ještě musím podepsat já, šla bych proti celému parlamentu, kdybych ho odmítla. Jak to mám ale k čertu dovolit? Co by si pomysleli moji rodiče? Na tom není nic těžkého. Možná zemřeli před mnoha lety – příliš mnoha –, ale otcův hlas slyším v hlavě velice jasně a srozumitelně, jeho nesouhlas, jeho smutek. Tohle je přesný opak toho, co chtěl, a já přísahala, že budu vždy kráčet v jeho stopách.

Svěším hlavu a opřu si ji o jednu ruku, v té druhé pevně sevřu telefon.

„Nabízí za ten pozemek královskou cenu.“

Připadám si frustrovaně. Není tu žádný král, ani královna. Jsem tu jen já, princezna, která se zoufale snaží zabránit finančnímu krachu království, aniž by musela obětovat kulturní dědictví svých lidí. Ze všech sil se snažím zasloužit si svůj titul, jak by očekávali mí rodiče.

„Ovšem za jakou cenu?“ zamumlám a narovnáám se, zírám přímo před sebe. Na zdi naproti visí gobelín, starobylý kousek, který jsem zbožňovala už jako malá.

Zničehonic uslyším hlas svého otce. Nikdy nezapomeň, že jsme Marlsdovenové, a i když nám svět klepe na dveře, musíme se mu otevřít, aniž bychom přišli o svoji nezávislost. Za každou cenu musíme chránit to, díky čemu jsme výjimeční.

„Moje asistentka vám pošle smlouvu, Vaše Výsosti. Kdybyste ji mohla podepsat –“

„Podívám se na ni a ozvu se vám,“ skočím mu do řeči. Nelíbí se mi představa, že někomu takovému

bude patřit pozemek v jedné z nejlepších částí města a nezamlouvají se mi plány, které s ním má – na výstavbu pompézního, křiklavého kasina, které promění naše starobylé, kulturní knížectví v přesný opak vize mého otce.

Jsem opatrovatelkou této země – trůn mi patří jen dočasně – a mou povinností je starat se o lidi, jak nejlépe dovedu. Co by řekl můj otec, kdyby věděl, že dovolím něco takového? *Ať to aspoň stojí za to.* Slyším jeho radu tak jasně, jako by ta slova vyřkl v místnosti. Posadím se rovněji a svírám telefon v ruku.

„Pane premiére?“

„*Ano, Vaše Výsosti?*“

„Ráda bych se s ním setkala.“ *Ať to aspoň stojí za to.* Co když ho přesvědčím, aby souhlasil s podmínkami, díky nimž se nám to vyplatí? A pokud se mu moje návrhy nebudou líbit, tak z toho může vycouvat. O ten pozemek zjevně stojí, tak proč s ním nesmlouvat, aby byl ten obchod výhodný pro obě strany?

„*To není třeba.*“ Samotná ta představa ho šokuje a já chápu proč. Santiagova pověst ho předchází asi tak o tři tisíce fotbalových hřišť. Je to skrz naskrz playboy, proslulý svým nespoutaným životním stylem a množstvím žen, jež projdou jeho postelí.

„Bojíte se, že ho nezvládnou, pane?“

Premiér si povzdechne. „*Je to tvrdý vyjednávač.*“

„Poradím si s ním,“ zamumlám stroze a očima zalétnu k obrazovce. „Prosím, domluvte mi s ním schůzku, hned jak to bude možné. Děkuju vám.“

Je to jen fotka, ale jeho oči jako by se mi vysmívaly, popichovaly... Zaklapnu víko notebooku a odsunu se na židli. Jestli chce Santiago ten pozemek koupit, musí skákat tak, jak budu pískat – a pokud se mu to nebude líbit, může klidně jít k čertu.

PRVNÍ KAPITOLA

Sluneční světlo zalévá palácové nádvoří bledou září, zatímco sleduju, jak ke mně kráčí muž.

Na tohle – na něho – jsem se připravovala celé dny. Bezpečnostní zpráva ohledně španělského miliardáře byla rozsáhlá a detailní – na mou žádost. V podstatě potvrdila to, na co jsem už přišla sama. Jeho životní styl je uvolněný, lehkomyšlný, nestará se o svoji pověst, ani zdraví, ani o lidi kolem sebe. Santiago del Almodovár je typem muže, které nesnáším.

Jeho kroky jsou dlouhé, díky jeho výšce – přes sto devadesát centimetrů –, takže se ke mně blíží příliš rychle. Upírá na mě oči, jež jsou světle hnědé, téměř zlaté jako u vlka, záhadné a pronikavé, jako by mi viděl přímo do duše.

Nasadím na tvář ledově chladný úsměv, napjatý a mírně varovný. Na sobě má oblek. Námořnický modré kalhoty, bílá košile a sako, košili u krku rozepnutou a bez kravaty. Tady v Sölla Palace je to u hosta až nápadně ležérní vzhled, ale bezpečnostní tým přidal poznámky o tom, že Santiago neuznává téměř žádné zavedené konvence. V duchu uvažuji, jestli to není nástroj, který používá, aby vyvedl lidi z rovnováhy už při prvním setkání a získal tak při vyjednávání výhodu.

Když přijde blíž, čekám klasickou úklonu, kterou si žádá mé postavení. Zastaví se kousek ode mne, s výsměšným úsměvem na rtech, až se mi v břiše

roztřepetají motýlci. Zadívá se mi do očí, až se téměř zachvěju. Ovládnou se a napřáhnou k němu ruku v univerzálním gestu.

„Pane del Almodováře, děkuju, že jste přišel.“

„Princezno...“

Vysloví můj titul chraplavým hlasem, vřelým a připalujícím jako barcelonské slunce, na němž se vyhříval jako dítě. Jakmile se svou mnohem větší rukou dotkne mé, sebevědomě a pevně, jeho dotek mi vyšle z konečků prstů tisíce voltů elektřiny do paže a pak do celého těla. Musím vynaložit veškerou sílu vůle, abych nedala nic najevo, ale hned jak to jde, stáhnou ruku a protřepu si prsty.

„Prosím.“ Ukážu ke schodišti. V duchu zasténám. Proč ze všech lidí na mě musí mít takový vliv zrovna Santiago del Almodovár? Je mi čtyřiadvacet a s mužem jsem se ještě ani nelíbala – není snadné vyrazit na rande, když jste jediný přeživší člen královského rodu Marlsdovenů. Ani jsem nikdy nepotkala nikoho, kdo by mě přitahoval.

Možná je to tím, že mi rodiče vybrali manžela ještě předtím, než jsem se narodila. Přáli si, aby se jejich dcera provdala za nejmladšího syna jejich blízkých přátel. Zjistila jsem to krátce poté, co zemřeli, a nejspíš mi to zabránilo v tom, abych si s někým začala. Ještě nikdy se mi z nikoho nepodlomila kolena. Poznám, pokud je někdo pohledný nebo okouzlující, a ráda trávím čas a milými a zajímavými lidmi, ale ještě nikdy se mi nestalo, že bych potkala nějakého muže a přeskočila mezi námi jiskra.

Proč zrovna tento muž?

A proč teď?

Zatnu zuby a připomenu si všechny důvody, proč se musím soustředit. Tento obchodník chce koupit cenný pozemek a postavit kasino na nábřeží našeho starobylého, hrdého velkoměsta, což by ohrozilo vše, co je mi drahé. Musím to zastavit.

„Hezký palác,“ zamumlá, když projdeme obřími zlatými dveřmi se strážci po obou stranách. Jeho kompliment nezní ani trochu upřímně. Je to vtip, pokud nic jiného. Překvapeně stáhnou obočí, protože většina hostů v Sölle je ohromena tisíc let starými místnostmi a grandiózním vybavením, takže chvíli trvá, než se můžeme bavit k věci. Tento muž však oplývá značným bohatstvím, za rok vydělá víc, než je hrubý domácí produkt mé země, takže chápu, že na něj starobylé sídlo neudělalo velký dojem.

V duchu si posměšně odfrknu. Bohatství a luxus jsou jedna věc, ale historie je něco dočista jiného. Kdokoliv, kdo dokáže stát v této velkolepé hale – s jejími zdobnými kamennými řezbami vytvořenými rukama mužů, kteří žili před jedenácti sty lety, s vysokými klenutými stropy a okny z barevného skla, jimiž prosvítá odpolední slunce – a zůstat netečný k její kráse, musí být ignorant té nejvyšší kategorie.

A? Co víc můžu čekat od člověka, který vydělal jmění stavbou kasin, v nichž lidé přicházejí o svoje celoživotní úspory a veškerou naději? Lidé jako můj strýc, který za svou závislost zaplatil vlastním životem. Ta myšlenka se do mne zařízne a na vteřinu mě téměř pohltní panika. Moji rodiče hazardní hry nesnášeli. Představa, že by se tu otevřelo nějaké kasino, byla naprosto nemyslitelná. Co by na to řekl můj otec?

Od smrti rodičů se snažím o jediné, a to aby na mě mohli být hrdí. Snažím se dělat taková rozhodnutí, která ode mě očekávali. Táta by věděl, jak se z toho dostat. Věděl by, jak od toho premiéra odradit. Ještě nikdy jsem si tolik nepřála, aby tu rodiče byli, jako právě teď.

Pevně zavřu oči a rozechvěle se nadechnu. Před očními víčky mi tančí hvězdy. Vidím své rodiče a jejich zklamání a mám pocit, že jsem totálně selhala.

Santiago se ani nepokouší o zdvořilostní konverzaci, zatímco ho vedu velkolepou halou do užší, ovšem

o nic méně působivé chodby – po obou stranách visí portréty členů královské rodiny stovky let dozadu. Očima zalétnu ke svým rodičům, když je mívám, a srdce se mi stáhne neustálou bolestí, již cítím dokonce i nyní, sedm let po jejich šokujícím úmrtí. Nedokážu se otci podívat do očí. Vím, že by se mu to nelíbilo. Moje odhodlání ctít jejich památku je v troskách.

Odvedu ho do místnosti, jež byla připravena pro naši schůzku, ale jakmile do ní vstoupíme, uvědomím si chybu. Pokoj není nijak velký a Santiagova přítomnost je tu zdrcující. Pulz mi poskočí, když se k němu otočím. Nejenže je vysoký a s širokými rameny, jako bojovník předstírající, že je pouhý obchodník. Mám navíc pocit, že by dokázal zkrotit lva holýma rukama. Nevím, odkud se ten nápad vzal, ale je dosti znepekující, a tak ho odsunu stranou. Už jsem viděla spoustu jeho fotek, takže vím, že je pohledný, ovšem nečekala jsem, jaký na mě bude mít vliv.

Protože není jen „pohledný“. Ve skutečnosti existují detaily, jež objektivы nezachytily správně – jizva nad rtem, díky které má mírně hranatý tvar, například, a sprška pih na kořeni nosu. Díky jeho opálení jsou sotva viditelné, ale jsou tam a působí zvláště divoce a nebezpečně. Vlasy má husté a tmavé, na zátylku se mu mírně vlní, a zatímco na něj zírám, zvedne ruku a prohrábne si je, přičemž mě sleduje těma svýma vlčíma očima, až se mi z toho kroutí žaludek.

„Bude se snažit získat výhodu jakýmkoliv způsobem,“ pověděla mi má nejbližší poradkyně Claudia, která si ho rovněž proklepla. „Dávejte si na něj pozor.“

Její slova se mi vybaví právě včas. U dveří se objeví jeden z palácových sloužících a já se uvolním. Pohled na známou uniformu a tvář mi připomene, kdo jsem a kde se nacházím. Tohle je moje pískoviště, můj palác, moji lidé a on ode mě něco chce: moji půdu.

„Vaše Výsosti.“ Služebná se ukloní a vyslouží si

tím od španělského miliardáře další posměšný úšklebek. Zatnu zuby, abych potlačila touhu vymazat mu ten protivný výraz z tváře. „Mohu přinést odpolední čaj?“

Obrátím se ke svému hostovi. „Pane del Almodovare, dal byste si něco k jídlu nebo pití?“

„Pivo,“ prohlásí bez rozmyšlení.

Otočím se na služebnou. „Pivo pro našeho hosta a čaj pro mne, děkuju vám.“

Nemohu ze sebe setřást pocit, že se mi vysmívá. Ukážu na dvě křesla stojící proti sobě před oknem od podlahy do stropu vyhlížejícím na překrásnou řeku Laltussen. Řeka mě obvykle dokáže uklidnit. V životech mých lidí představuje neměnnou konstantu a já v ní nacházím útěchu, když se na ni dívám. Dnes se však zřejmě její krása mine účinkem.

Když se posadí, roztáhne doširoka nohy a pažemi se opře o opěrky.

Instinktivně se schoulím ve svém křesle, kolena i kotníky u sebe, ruce spojené v klíně. Nemohli bychom být odlišnější – on je naprosto uvolněný, nevšímavý k tomu, kde je, prostě je sám sebou. Já se celý život učila, kým musím být – občas uvažuji, jestli vůbec tuším, kdo jsem ve skutečnosti. Kým bych mohla být, kdybych se nenarodila jako princezna? Kým bych se mohla stát, kdyby se ze mě v sedmnácti nestal jediný přeživší člen královské rodiny?

Dívá se na mě pronikavým pohledem, až zapomenou, že je tu na moji žádost.

„Pročetla jsem si váš návrh,“ oznámím opatrně, abych neprozradila své skutečné pocity tónem hlasu. Ničemu by nepomohlo, kdyby poznal, jak moc tu to jeho monstrózní kasino nechci.

„To jsem pochopil,“ protáhne. „A co si myslíte, princezno?“

„Prosím, nemusíte mě tak oslovovat.“

„A jak bych vám měl říkat?“

Nepotrpím si na formality, přesto u tohoto muže váhám nabídnout mu, aby mě oslovoval jménem. Potřebuju veškeré bariéry, které mezi námi dokážu vztyčit. „Většina mých hostů mě oslovuje Vaše Výsosti,“ prohlásím.

„V čem se to liší od ‚princezny‘?“ Z jeho cynického výrazu se mi zkroutí žaludek, takže odvrátím pohled a zrudnu. Řeka je pokojná, klidně se kroutí za oknem. Chvilíčku ji pozoruju.

„Jsem na to zvyklejší,“ pronesu a přiměřu se k němu znovu obrátit, pak si přeju, abych to neudělala, když zjistím, že mi hledí na náhrdelník kolem krku. Nebo níž, do výstřihu šatů? Pulz se mi rozběhne. Nedá se popřít, jaký má na mě vliv. Jako bych dostala ránu elektrickým proudem. Zavřu na okamžik oči, abych se ovládla. Když je znovu otevřu, dívá se přímo na mě.

Rozbuší se mi z toho srdce.

Zaklepání na dveře je vítaným rozptýlením. Vyskočím a vykročím k nim.

Další služebná, tentokrát s tácem. Ukloní se, když mě spatří, ale než může vejít dovnitř, natáhnu ruce, abych si od ní táč převzala. Ignoruju její překvapení, vytrhnu jí ho z rukou a jediným pohybem se otočím. Dveře se zaklapnou, takže zůstanu se Santiagem o samotě.

Odložím táč na stůl, vezmu vysokou sklenici piva a odnesu mu ji, kolena se mi mírně chvějí. V očích má cynický výraz, když si ho převezme. „Děkuju vám, Vaše Výsosti.“

Kdepak. To není o nic lepší. Jeho tón zní stále jaksi rebelsky a ironicky. Na první pohled to vypadá, že mi prokazuje respekt, ale není to tak, jen si mě dobírá.

Vrátím se k tácu, naliju čaj z konvice a pak zvednu šálek s podšálkem. Nesednu si do křesla, je příliš blízko tomu muži. Navíc sezení neodpovídá mému momentálnímu stavu mysli. Místo toho vykročím k oknu a vyhlédnu na řeku a město za ní.

„Ten projekt je... ambiciózní.“ Není to jediné slovo, které mě napadá jako popis jeho návrhu. Nelíbí se mi nic z toho, co plánuje.

„O nic víc než moje ostatní plány.“

„Ano.“ Usrknu čaje. „Vaše výsledky v tomto ohledu jsou značně působivé.“

„Děkuju vám, Vaše Výsosti.“

Další posměch. Žáda mám jako pravítko a střelím po něm pohledem, který ani nezakrývá mé vlastní pocity.

„Bude to první kasino v Marlsdovenu.“

„A vy ho neschvalujete.“

V hlavě se mi rozezní poplašné zvonečky. Ví o mém strýci? Nebo jenom hádá? „Proč to říkáte?“ Ozve se jakýsi zvuk, když odloží pivo. Rychlý pohled odhalí, že už ho skoro vypil.

„Vyjednávání už skončilo, vaše vláda je připravená kontrakt podepsat.“

„Je to královská půda. Vláda nemůže schválit prodej bez mého souhlasu.“

„A z tohoto důvodu jste domluvila tajnou schůzku v jedenáct hodin, abyste zabránila velkému, zlému developerovi zničit vaše malebné království?“

Ucítím příval vzteku. Pohrdavě si odfrknu a jsem ráda, že držím šálek, jinak bych mu něco provedla! Ještě nikdy se mnou nikdo nemluvil s tak zjevnou neúctou a cynismem a odporem. A jak může zlehčovat vážnost téhle situace? Z první ruky jsem viděla, co dovede závislost! Ví, jaké zlo šíří místa jako ta jeho kasina. Jestli má jedno stát i v Marlsdovenu, pak ať raději přínosy zdaleka převáží rizika.

„Tohle není žádná tajná schůzka,“ odvětim. „Na mém životě není *nic* tajného. Vaše jméno je zapsané v mém denním programu.“

Zjevně mi nevěří. „Byl jsem instruován, abych použil zadní vstup do paláce, a byl jsem přiveden zadními dveřmi, kde nebyli žádní fotografové.“